

மலையாளத்தில் பாட்டு இலக்கிய வளர்நிலை

அ. பிரசில்லா அ. *

அ தமிழ்த்துறை, கேரளப் பல்கலைக்கழகம், திருவனந்தபுரம்-695581, கேரளா, இந்தியா

Development of Pattu Literature in Malayalam

A. Precilla a,*

^a Department of Tamil, University of Kerala, Thiruvananthapuram-695581, Kerala, India

* Corresponding Author:
precillamunnar@gmail.com

Received: 27-04-2021
Revised: 23-06-2022
Accepted: 27-06-2022
Published: 20-08-2022

ABSTRACT

After the ruling of three kings Chera, Chola and Pandiya of the Chera dynasty, the people, small land kings, land lords and many other Political changes are happening. Due to various political interventions Kerala has been identified by various cultural, literature changes. When we search the literature works of ancient times in Kerala, it is noticeable that, they are flourished through the Sangham literature. When we explore the literary development of Kerala from north to south in every time period, various literature and literacy walks has been located. Among that, the effect of Tamil language had been seen directly or indirectly. When we try to investigate the history of Malayalam literature, the growth of poetic approach of literature has been identified into three major segments. They are: 1) Pattu (2) Manipravalam (3) Folk songs. The "Pattu" literature is the account of Tamil poem which are found in respective regional linguistics. Later on, in the 8th century A.D., "Manipravalam songs" that are assorted as a distinct language from the influence of absolutely different forms from both of them, "Folk songs" took place called Vadakkan Pattu and Thekkan Pattu. We can find Proto-Dravidian features in Sangam literature. After that this aspect focuses in folk literature now. The heroic poetry of Tamil folk literature is available in both Tamil Malayalam languages. They are detected in a way that reveal the specialties of the Malayalam and Tamil languages. Thus, the purpose of this article is to analyze the history of Pattu literature categorization in the Malayalam literature.

Keywords: Literary background, Pattu, Ramacharitham, Kannasa Pattu, Champu, Vadakkan Pattu, Thekkan Pattu.

முன்னுரை

உலக மொழிகளின் எண்ணிக்கையைக் கணக்கிட்டால் ஏறத்தாழ நான்காயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட மொழிகள் இருப்பதாக அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். அம்மொழிகள் ஒவ்வொன்றும் திடீரென உன்னத நிலையை எட்டிப்பிடித்தவையும் அல்ல. அவை பல்வேறு பரிணாம வளர்சிகளைக் கடந்து வந்தவையாகும். ஒரு மொழியின் வரலாறு மக்கள் சமூகத்தோடு தொடர்புடையதாகும். சமூகம், பண்பாடு, அரசியல் என பல நிலைகளும் ஒன்றோடொன்று பின்னிப்பிணைந்து உருவானவையே மொழி வரலாறு என்றால் மிகையாகாது. அத்தகைய வளர்ச்சி நிலையில் சங்ககாலத்திலிருந்தே தமிழுக்கென்று தனித்த இலக்கிய வரலாறு இருக்கிறது. ஆனால் மலையாள மொழியில் கி.பி.12-ம் நூற்றாண்டு வரை தனியொரு இலக்கிய வரலாற்றினைக் காண முடியாது. கி.பி.12-ம் நூற்றாண்டிலிருந்துதான் மலையாள இலக்கிய வரலாற்றினை அறியமுடிகிறது. பொதுவாகவே ஒரு மொழியின் இலக்கியங்களை உற்று நோக்கினால் அவை அந்தந்தக் காலகட்டத்தின் பண்பாட்டு, மொழிச் சூழலை நமக்கு நன்கு

வெளிப்படுத்திக் காட்டும் என்பதை ஏற்காமல் இருக்க முடியாது. அத்தகைய ஒரு காலப் பின்னணியில் தமிழ், மலையாள மொழிகளின் உறவுகளை ஆராய்ந்துப் பார்க்கும்போது சேரநாடு அல்லது மலைநாட்டில் பேசப்பட்டு வந்த மொழியை 'மலைநாட்டுத் தமிழ்' என்றே மலையாள இலக்கணமான லீலாதிலகம் குறிப்பிடுகிறது. காரணம் மூவேந்தர்களின் ஆட்சிப் பரப்பு வேங்கடம் முதல் குமரி வரை இருந்ததால் சேரநாட்டில் தமிழ் ஆட்சி மொழியாகவும், கலப்பு மொழியாகவும் இருந்ததே காரணமாகும். பிற்காலங்களில் தமிழ் அரசர்களின் வீழ்ச்சியும், பிற அரசுகளின் ஆட்சிமாற்றமும், ஆரிய பிராமணர்களின் வருகையும் மலையாள மொழியின் கட்டமைப்பில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தின. கி.பி.13 முதல் 16-ம் நூற்றாண்டு வரை கேரள இலக்கிய வரலாற்றிற்கு சோதனைக் காலமாக மாறியது. வெவ்வேறு பகுதிகளில் வெவ்வேறு வகையான மொழியமைப்பில் இலக்கியங்கள் தோன்றின. அவை வழக்கிலிருந்து ஒரே தன்மையுடையதான தமிழ் இலக்கிய நயங்கள் அமைந்த திராவிட வடிவங்களிலிருந்து மாறுபட்டதாகக் காணப்பட்டன. சமூகப் பண்பாட்டு நிலைகளில் சிறிதும் பெரிதுமான கருத்தாக்கங்களை நுண்மையாகவும், வெளிப்படையாகவும் சமுதாயத்திற்கு கற்பிக்கும் வகையில் அவ்விலக்கியங்கள் அமைந்துள்ளன. அத்தகையதொரு இலக்கியப் பின்னணியில் மலையாள மொழியிலமைந்த 'பாட்டு' எனும் இலக்கியங்கள் வகைமை அடிப்படையில் ஆராயப்பட்டுள்ளன.

இலக்கியப் பின்னணி

தமிழகத்தின் ஒருபகுதியாக இருந்த சேர நாட்டில் சேர அரசர்களுடைய ஆட்சிக்காலம் பொற்காலமாகத் திகழ்ந்துள்ளது. அதன் நம்பகத்தன்மையை சங்கத் தமிழ் இலக்கியங்கள் வாயிலாகவே நாம் உணரலாம். கி.பி. 5 -ம் நூற்றாண்டுவரை கேரளத்தையும், கேரளத்தில் ஆட்சி செய்த அரசர்களையும், அங்கு வாழ்ந்த மக்களின் வாழ்வியல்களையும் பற்றி காட்சிப்படுத்தப்பட்ட பாடல்கள் ஏராளமாக உள்ளன. அகநானூறு, புறநானூறு, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப்பத்து ஆகிய சங்கப்பாடல்களையும் கடந்து கேரள வரலாற்றைப் பறைசாற்றுவதில் சிலப்பதிகாரம் முதலிடம் வகிக்கிறது. இவையாவும் தமிழுலகம் அறிந்ததே. கி.பி. 9-ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பகாலங்களில் குலசேகரஆழ்வாரின் பெருமாள் திருமொழி, அந்தகால கட்டத்தின் இறுதியில் நம்மாழ்வார் எழுதிய பெரியதிருமொழி ஆகியவை சேரநாட்டில் பிறந்தவை. கி.பி. 12-ம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த பெரியபுராணத்தில் இடம்பெற்றுள்ள சேரமான் பெருமாள் நாயனார் கேரளத்திலிருந்து சைவ மதத்தைப் போற்றியதோடு சுந்தரர் போன்ற சைவ அடியார்களோடு நட்புறவுடையவராக விளங்கினார்.

இவ்வாறு கி.பி. 9-ம் நூற்றாண்டுவரை பல தமிழ் இலக்கியங்கள் தோன்றியிருந்தாலும் அவை கேரள இலக்கியவரலாற்றில் நிலையான தடம் பதிக்கவில்லை. காரணம் கி.பி. 8-ம் நூற்றாண்டின் காலயளவில் துளுநாட்டு வழியாக ஒரு பெரிய கூட்டத்தினர் கேரளத்தில் நுழைந்தனர். அவ்வாறு வடக்கிலிருந்து வந்த ஆரியர்களின் வருகை கேரள இலக்கிய வரலாற்றில் கரும்புள்ளியாகக் காட்டயளித்தன. அதுவரை தமிழ் இலக்கிய நயங்களையும், இலக்கண நடையையும் கையாண்ட மலைநாட்டு இலக்கியங்களில் சமஸ்கிருத மொழியும் கலக்கத் தொடங்கியது. இதனை,

“ஸம்ஸ்கிருதமாயின செங்கழி நீரும்

நற்றமிழாயின பிச்சக மலரும்”

கொண்டு மாலைத் தொடுக்கிறேன் என மலையாள இலக்கண நூலாகிய லீலாதிலகம் குறிப்பிடுகிறது (Chandrasekharan Nair, 2012). இங்கு சமஸ்கிருதத்தை செங்கழி நீர் என்றும், தமிழை பிச்சக (பிச்சிப்பூ) மலரென்றும் உருவகப்படுத்தியுள்ளதிலிருந்து மலைநாட்டில் தமிழுக்கான இடம் என்னவென்பதை நம்மால் உணரமுடிகின்றது. “நம்பூதிரியுக்கத்தின் வரவோடுதான் இந்த கடந்தகால பொற்காலகட்டம் தடைப்படுத்தப்படுகிறதென்றும் நிலையான அமைப்பு இல்லாத நிலைக்கு கேரள சமூகம் வழக்கிச் சென்றது என்றும்” இளங்குளம் குஞ்சம்பிள்ளை கூறுவதாகக் குறிப்புகள் கிடைக்கின்றன (Varghese & Vijayamohan Pillai, 1999).

பாட்டு

மலையாள இலக்கிய வரலாற்றில் தொடக்க கால இலக்கியங்களைப் பார்த்தோமேயானால் அவற்றை முப்பெரும் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம். 1) பாட்டு (2) மணிப்பிரவாளம் (3) நாடோடிப் பாடல்கள் என்பனவாகும்.

“த்ரமிட ஸங்கதாசூர நிபந்தம்

எதுகமோன வருத்த விஷேஷயுக்தம் பாட்டு”

‘பாட்டு’ என்பது திராவிட எழுத்துக்களையும், எதுகை, மோனை, நயங்களையுடையதுமாகும் என லீலாதிலகம் ‘பாட்டு’ இலக்கியத்தின் இலக்கணம் உரைக்கிறது (Gopi Kuttan, 2021). சேரநாடு தமிழகத்திற்குள் இருந்த ஒரு நிலப்பகுதி என்பதாலும், ஆட்சிமொழி தமிழாக இருந்ததாலும் தமிழ் கலந்த வட்டார வழக்கு மொழிகள் அங்கங்கே பேசப்பட்டன. நடைமுறையில் பயன்பாட்டில் இருந்த மொழியிலேயே இலக்கியங்களும் படைக்கப்பட்டன.

வாய்மொழிப்பாடல்கள் மூலம் தோத்திரப் பாடல்கள் அல்லது தோற்றம் பாட்டுக்களைப் பாடிவந்த சேரநாட்டு சமூகத்தில் வழிபாட்டு முறைகளில் மாற்றங்கள் ஏற்படத் தொடங்கின. பெளத்தமும் சமணமும் உருபெற்று வளர்ந்து வந்த நிலையில் அதிலிருந்து இந்துத்துவத்தை மீட்டெடுப்பதற்கான முயற்சிகளில் வெற்றி பெறுகின்றனர். அதற்கு முக்கிய காரணமாக விளங்கியவர்கள் தமிழின் சைவ சமய நாயன்மார்களே ஆவர். “இந்துக்கள் உணர்வு பெற்றனர். இதர மதத்தைச் சார்ந்தவர்களுடன் வாதப் பிரதிவாதங்கள் நடத்தி வெற்றியடைந்தனர். வழிமாறிப் போன அரசர்களை தமதான மதத்திற்கு திரும்ப கொணர்ந்தனர். இந்த அற்புதமான செயலைச் செய்த ஞானசம்பந்தர், அப்பர், சுந்தரமூர்த்தி, மாணிக்கவாசகர் - இந்த நான்கு சிவபக்தர்களையும் சைவ சமய ஆச்சாரியர்கள் என்று அழைக்கின்றனர். அந்நிலையில் காலம் கையிலெடுத்த செயல்பாடுகளோடு இணைவதற்காக சவால்களை எதிர் கொண்டது அன்றைய பாட்டுகளும், பாட்டு காவியங்களும் தூது இலக்கியங்களுமாகும்” என்று பாட்டு இலக்கியம் எதிர்கொண்ட சூழ்நிலைகளை கிருஷ்ணன் நாயர் எடுத்துரைக்கிறார் (Shornur Karthikeyan,1996). அத்தருணங்களில் மதம் சார்ந்த இலக்கியங்களும், புராண இதிகாசங்களைக் கருப்பொருளாகக் கொண்ட பாட்டு இலக்கியங்களும் தோற்றின.

இராமசரிதம்

கி.பி. 9-ம் நூற்றாண்டின் காலயளவில் சீராமன் என்ற அரசகவி ‘ராமசரிதம்’ என்ற பாட்டு இலக்கியத்தை இயற்றியுள்ளார். இராமயணத்தில் யுத்தம் நடக்கும் பகுதியை எடுத்துக் கொண்டு யுத்தகளத்தின் போர்க் காட்சிகளை இலக்கியத்தில் படம்பிடித்துள்ளார். அது மலையாள இலக்கியமா? தமிழ் இலக்கியமா? என்று இன்றளவும் அறிஞர்களிடையே விவாதங்கள் நடந்தவண்ணம் இருக்கின்றன. எனினும் அவை தமிழ் கலந்த நடையிலேயே தமிழ் இலக்கண கூறுகளை உள்ளடக்கியதாக அமைந்துள்ளன என்பதை இராமசரித பாடலில் அமைந்த சொற்களாலும் நடை நயத்தாலும் தெளியலாம்.

“கானனங்களில் அரன்களிறுமாய்க் கரிணியாய்

கார்நெடுங் கண்ணும் தம்மில் விளயாடிநடன்ற

ஆனனம் வடிவுள்ள ஆனவடிவாய் அவதரித்த

ஆதியே நல்லவினாயக னென்மோர் அமலனே

ஞானி தொன்று துனியின்றதினென் மானதமென்னும்

நாளதார் தன்னில் நிரந்தரம் இருந்தருள் தெளிந்து

ஊனமற்றறிவு எனிக்குவந்து உதிக்கும் வண்ணமே

ஊழியேழிலும் நிறைந்த மறஞானப் பொருளே”

என இராமசரிதத்தில் விநாயகரைத் துதித்துப் போற்றும்விதமாகக் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல் அமைந்துள்ளது (Krishnan Nair, 2008). இவ்வாறு நூல் முழுவதும் தமிழ் கலந்த வடிவங்களைக் காணலாம். இதுபோன்று 'திருநிழல் மாலை', 'மாவாரதம் பாட்டு' எனும் நூல்களும் பக்திகவை மிகுந்த தமிழ்நடையைக் கொண்ட பாட்டு இலக்கியங்கள் என்பது எடுத்துரைக்கத்தக்கது. இதற்கிடையில் இராமசரிதத்தின் காலம் 12, 13 -ம் நூற்றாண்டு என்றும் அறிஞர்கள் சிலர் கூறுகின்றனர், ஆனால் பாடல்கள் மொழிக்கலப்பில்லாத தமிழ் நடையைக் கொண்டுள்ளதால் அக்கூற்றை ஏற்க முடிவதில்லை. 12, 13-ம் நூற்றாண்டுகளில் தமிழ், மலையாளம், சமஸ்கிருதம் எனும் மும்மொழிகளும் கலந்த ஒரு வகைப் பாட்டு இலக்கியங்கள் தோன்றுகின்றன. ஆனால் இராமசரிதத்தில் அத்தகையக் கலப்பினை காண இயலவில்லை.

கண்ணசபாட்டுகள்

சங்கத் தமிழ் இலக்கியங்கள் வழியே தான் 'இராமசரிதம்' உள்ளிட்ட பாட்டு இலக்கியங்கள் தோன்றியிருக்க வேண்டும். சேரநாட்டில் நம்பூதிரிகள் நிலையான இடத்தைப் பிடித்துக்கொள்ள அரசு சார்ந்த பணிகளானாலும், சமயம் சார்ந்த பணிகளானாலும் அவர்களது செல்வாக்கு மேலோங்கத் தொடங்கியது. அதனால் மொழியில் சமஸ்கிருதம் உயரிய இடத்தை வகித்தது. சமூக செயல்பாடுகளில் தீச்செயல்கள் தலைவிரித்தாடின. அத்தருணங்களில் மக்களை நல்வழிப்படுத்துவதற்காக மக்கள் மத்தியில் வழக்கிலிருந்த மொழியாலேயே பக்திச்சுவை நிறைந்த இலக்கியங்கள் படைக்கப்பட்டன.

ஒரே குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் தமிழ், மலையாளம், சமஸ்கிருதம் ஆகிய ஒரே தன்மைத்தான மொழிநடையைக் கையாண்டு படைத்தளித்த இலக்கியங்கள் கண்ணசபாட்டுகள் அல்லது நிரணம் பாட்டுகள் என்று அழைக்கப்படுகின்றன. 'கண்ணசர்கள்' என்பது குடும்ப பெயரையும் 'நிரணம்' என்பது ஊர் பெயரையும் சுட்டுவதாகும். நிரணம் என்பது இன்று கேரள மாநிலம் திருவல்லா தாலுக்கில் உள்ள ஊர் ஆகும். "12 உயிரெழுத்துக்களும் 18 மெய்யெழுத்துக்களும் சேர்ந்த 30 தமிழ் எழுத்துக்களே திராவிட எழுத்துக்கள் ஆகும். இந்த எழுத்துக்களில் அமைந்ததுதான் 'பாட்டு' எனும் இலக்கியமாகும். எனில் சமஸ்கிருத பதங்கள் பயன்படுத்தக் கூடாது என்பதில்லை. அதனையும் பயன்படுத்தலாம், அவ்வாறு பயன்படுத்தும்போது அவை தமிழ் எழுத்துக்களில் (நெடுங்கணக்கில்) உள்ள எழுத்துக்களை மட்டுமே பயன்படுத்தி எழுதக் கூடியவையாக இருக்கவேண்டும். அவ்வாறு எழுத முடியாதவைகளுக்கு மாறுதல் செய்து தற்பவமாகவே பயன்படுத்த வேண்டும் என்ற நிபந்தனையுண்டு" என்பது வரையறை (Purushothaman Nair, 2000). இவ்வாறு தமிழ் எழுத்துக்களைப் பயன்படுத்தி எதுகை, மோனை நயங்களுடன் அந்தாதி அமைப்பில் கண்ணசபாட்டுகள் அமைந்தன. இராமாயணம், மகாபாரதம், பாகவதம் முதலான நூல்கள் முறையே இராமபணிக்கர், சங்கரன் பணிக்கர், மாதவப் பணிக்கர் என்பவர்களால் படைக்கப்பட்டன. கண்ணச இலக்கியங்கள்யாவும் 14 -ம், 15 -ம் நூற்றாண்டு காலயளவில் உருவானவையாகும்.

"நிரணம் கவிகள் கேரள இலக்கிய வரலாற்றிற்குக் கடந்து வந்தது தடையற்ற வெள்ளம் நீரோட்டம் போல ஆகும். அதுவரை மொழியில் கட்டி உயர்த்தி வைத்திருந்த காம மாளிகைகளும் காமதேவனின் கொடிகளுமெல்லாம் அந்த நீரோட்டத்தின் சக்தியில் தளர்ந்து விழுந்தன" என்கிறார் (Velayuthan Pillai, 1983).

"தேனொடுசர்க்கர வாழப்பழவும் தேன்மாங்கனி அடஅப்பவுமெல்லாம்

ஆனமுகம்கொண்டு அம்ருதுசெய்து அரன்மகன்அம்பொடு நல்குகநம்பிவிநாயகன்

ஊனமொழிக்கவிக்கு ஸரஸ்வதியுடன் அச்சுதநெ ஸ்துதிசெய்வான்

ஞானம்எனக்கு அருள்செய்ததுகருதி நமஸ்காரத்தொடு வீண்ணேன் அடியன்"

என்பது சங்கரன் பணிக்கர் என்பவர் இயற்றிய 'பாரதமாலை' எனும் நூலாகும் மாதவ பணிக்கரின் கண்ணச பாகவதத்தைப் போன்றே 'கிருஷ்ணகாத' எனும் பாட்டு இலக்கியமும் 'கிருஷ்ணின்

லீலைகளைக் கூறி மக்களை நல்வழிப்படுத்திய இலக்கியமாகும் (Ponnaraa Saraswathy, 2003). அதுபோன்று அய்யிப்பிள்ளி ஆசானின் 'இராமகதப் பாட்டு' இலக்கியமும் இதில் அடங்கும்.

மணிப்பிரவாளம்/சம்பு இலக்கியங்கள்

கண்ணச பாட்டுக்கள் தோன்றுவதற்கு முன்பு கேரளத்தில் ஏகதேசம் 12 -ம் நூற்றாண்டு முதல் 15 -ம் நூற்றாண்டுவரை 'மணிப்பிரவாள சம்பு' எனும் தனியொரு இலக்கியவகை உருவானது. இவற்றை

1) பழங்கால மணிப்பிரவாளம் (2) இடைக்காலமணிப்பிரவாளம் என்று இருவையாகப் பிரிக்கலாம்.

கேரளத்தில் தமிழ் அரசர்களுடைய ஆட்சி முடிவுக்கு வந்தவுடன் சேரநாட்டை கேரள மன்னர்களே ஆள்கின்றனர் என்பதை 'நாலோடறுபது ஸத்க்ராமாயாணம்' என கேரளம் 64 கிராமங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது என்பதை உண்ணிச்சிறுதேவி சரித்திரம் சுட்டுகிறது. அதன்படி 64 கிராமங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்த கேரளத்தில் குறுநில மன்னர்கள், ஜமீன்தார்கள் எனப் பலதரப்பட்ட அரசர்கள் ஆட்சி செய்கின்றனர். கி.மு. 8 -ம் நூற்றாண்டு முதலே கேரளத்தில் காலூன்றிய பிராமணர்கள் அனைத்து கிராமங்களிலும் தங்களது குடியையும் செல்வாக்குகளையும் நிலைநிறுத்திக் கொள்கின்றனர். கோவில்களுக்கும் கோவில் சொத்துக்களுக்கும் அவர்களே உடமையாளர்களாகின்றனர். தர்மமும் அதர்மமும் அவர்களுடைய விருப்பப்படியே நடைமுறைப்படுத்தப்படுகிறது. சமூகத்தில் அவர்கள் தெய்வத்திற்கு இணையாகப் போற்றப்பட்டனர். 'மருமக்கள் தாயமுறை' அவர்களாலே வேருன்றியது. 'அவ்வாறு மண்ணின் பெயரிலும் தெய்வத்தின் பெயரிலும் ஜமீன்தாராக இருந்த பிராமணன் பெண்ணின் பெயரில் தெய்வங்களாக்கப்பட்டான். அந்த தெய்வங்களுக்கு பெண்களின் பெயரால் ஏற்பட்ட கொடூரமான வெளிப்பாடுதான் மொத்தத்தில் மணிப்பிரவாள கவிதை" தேவதாசி முறைகள் தழைத்தோங்கிய இக்கால கட்டத்தில் கோவில்களில் அமர்த்தப்பட்ட அவர்கள் பிராமணர்களின் போகப் பொருளாக்கப்பட்டனர் (Sundaram, Dhanuvachapuram, 2007). வெளிப்படையான சமுதாய நடைமுறையில் பெண் உடல் வருணனைகள் அடங்கிய, சிருங்காரச் சுவைமிகுந்த கவிதைகள் இலக்கியங்களாக வெளிப்பட்டன. தேவதாசிகள் வசித்த கோவில்கள் காமதேவன்களின் கூடாரமாகக் காட்சியளித்தன.

ஆகமங்களின் அடிப்படையில் கோவில்களில் ஆடலும், பாடலும், நிகழ்த்திக் கொண்ட தேவதாசிகள், பிராமணர்களின் தாசிகளாக வாழ்ந்தனர் என்னும் பேருண்மை மனங்கொள்ளத்தக்கது. இத்தகைய சமூக வரலாறுகளைக் கொண்ட மணிப்பிரவாள கவிதைகளில் உண்ணியச்சரிதம், உண்ணியாடிச்சரிதம், உண்ணிச்சிறுதேவிச்சரிதம், உண்ணிநீலி ஸந்தேஷம், சந்த்ரோல்ஸவம் ஆகியவை எடுத்துக் கூறத் தகுந்தன. பெரும்பாலும் சமஸ்கிருத செல்வாக்கினைப் பெற்ற கவிதை மொழியில் தமிழும் கலந்து 'உரைநடை கலந்த பாட்டு' இலக்கியமாகத் திகழ்கின்றன. இதனையே 'சம்பு' என்றழைக்கின்றனர். இவற்றில் இடைக்காலத்தில் 'இராமாயண சம்பு' புராணக்கதையைக் கொண்டதாக இருந்தாலும் சிருங்காரமும் கலந்துள்ளதாக காணப்படுகிறது.

நாட்டுப்புறப் பாடல்கள்

கி.பி. 16 -ம் நூற்றாண்டு முதல் மலையாள மொழியானது தமிழிலிருந்து பிரிந்து சமஸ்கிருதத்தைத் தனதாக்கிக் கொண்ட தனியொரு மொழியாக உருமாறியது. களைத்து வேலை செய்பவர்கள் மட்டுமின்றி உயர்ந்தோர், தாழ்ந்தோர், கீழ்நிலை, மேல்நிலை எனப் பல பிரிவினர்களும் கைகொண்ட சமூகப் பண்பாட்டு, சடங்குமுறைகள் அனைத்தும் பாடல்களாக வெளிப்பட்டன. இந்த நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் அந்தந்த சமுதாயத்தின் வரலாற்றுத் தளங்களைப் பதிவு செய்யும்விதமாக அமைந்துள்ளன. அவற்றை

1. வடக்கன் பாட்டுகள் - (வடக்கு மலபார் பகுதியிலுள்ளவை), 2. தெக்கன் பாட்டுகள் - (தென் திருவிதாங்கூர் பகுதியிலுள்ளவை) என இரு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கின்றனர்.

"இத்தகைய சமுதாயப் பாடல்கள் சடங்குமுறையாகவோ, விளயாட்டுகளாகவோ, பழம்பெரும் நம்பிகைகளாகவோ, இதிகாச புராணங்களாகவோ, வீரக் கதைகளாகவோ, இனப்பாட்டு கதைகளாகவோ

தொழில் பாடல்களாகவோ இருக்கலாம். அந்தப் பாடல்கள் பாடுகின்ற சமுதாயத்தின் கலாச்சாரமும் மொழி சார்ந்ததுமாகிய அம்சங்கள் அதில் எதிரொலிக்கும்' என நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் பிறக்கும் தன்மைகள் வரிசைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன (Vishnu Namboodiri, 1995). அரசர்களும், சாதாரண குடிமக்களுக்கும்மான உறவுநிலைகள் எவ்வாறு அமைந்திருந்தன? என்பதோடு மட்டுமன்றி போர் வெற்றிகளும், போர் படைகளும், போர் பயிற்சிகளும் பாடல்களாக வெளிப்பட்டன. கன்னடியன் போர், உலகுடைப் பெருமான் பாட்டு இரவிக்குட்டிப்பிள்ளைப் போர், அஞ்சுதம்புரான் பாட்டு, குஞ்சுதம்பிப் பாட்டு, பஞ்சவன் காட்டு நீலிப் பாட்டு, புருஷாதேவியம்மா பாட்டு போன்ற பல பாடல்கள் தெக்கன் பாடல்களோடு சேர்ந்தவையாகும். இதனைக் கண்ணுற்றே "தமிழிலிருந்து பூரணமாக மலையாள மொழி மறைந்து போகாத காலத்தின் செல்வாக்கும் தெக்கன் பாட்டுகளில் இருந்தது" என்று கிருஷ்ணன் நாயர் கூறுகிறார் (Krishnan Nair, 2008).

வடக்கன் பாட்டுகளில் நாட்டுப்புறக் கதைப் பாடல்கள் தொடர்பானவை ஏராளமாக உள்ளன. குறுநிலமன்னர்கள் பற்றிய கதைப்பாடல்கள், ஜமீன்தார் போன்ற தனிப்பட்ட குடும்பங்களுக்கானப் பாடல்கள், சாதி சார்ந்தவை, களரிப் பயிற்று போன்ற பயிற்சி சார்ந்தவை, தொழில், தொழிலல்லாதப் பாடல்கள், புராண இதிகாசம் தொடர்பானவையும், வழிபாட்டு சடங்கு முறைகளும், திருமணம் போன்ற விழாக்காலப் பாடல்களும், வீரக்கதைப் பாடல்கள், கன்னி தெய்வப் பாடல்கள், அற்புத நிகழ்வுப் பாடல்கள், தேவதைப் பாடல்கள், மந்திரவாதப் பாடல்கள், நம்பிக்கை சார்ந்த பாடல்கள் எனப் பலவகையானப் பாடல்கள் காணக்கிடக்கின்றன. அவை மட்டுமின்றி இஸ்லாமியர்களுக்கிடையிலான மாப்பிள்ளைப் பாட்டு, கிறிஸ்தவர்களின் ரம்பான் பாட்டு, பிராமணர்களுக்கு மட்டும் உரித்தான 'சங்க களிப்பாட்டு' எனப் பலதரப்பட்ட கலைவடிவங்களும் வடக்கன் பாட்டுகளில் ஏற்றம் பெறுகின்றன.

இவையல்லாமல் 16 -ம் நூற்றாண்டு முதலே தனி மலையாள மொழியிலமைந்த கிளிப்பாட்டு, துள்ளல் பாட்டு, படகு துளையும்போது பாடும் வஞ்சிப்பாட்டு, பாணப் பாட்டு, ஓணப்பாட்டு, ஞானப்பான, திருவாதிரப் பாட்டு, படபாட்டு, புள்ளுவன் பாட்டு என புராண இதிகாசங்களை அடியொற்றி எழுந்த இலக்கிய நூல்களும், நாட்டுப்புற பாரம்பரியத்தில் உதயமான கலைகளும் கேரளத்தின் கலாச்சாரப் பண்பாடுகளையும் அன்றைய சமுதாய வழக்கங்களையும், வாழ்வியலையும் பறைசாற்றும்விதமாக நாட்டுப்புறப் பாட்டு இலக்கியங்களாகக் காட்சியளிக்கின்றன. அவையாவற்றிலும் திரவிடமொழியின் செல்வாக்கினைக் காண இயலும்.

முடிவுரை

மலையாள மொழியின் இலக்கிய வரலாற்றை நோக்கினால் அவை மூல திராவிடக் குடும்பத்திலிருந்து கிளைத்தெழுந்தவை என்பது புலனாகிறது. மலையாள இலக்கியத்தின் ஆணிவேரைத் தேடினால் அது தமிழாகத்தான் இருக்கிறது. வாய்மொழியாக வழங்கி வந்த பாடல்கள் இலக்கிய வடிவம் கொள்ளும்போது தமிழோடு தொடர்புடைய, தமிழ் இலக்கண அமைப்பினைக் கொண்ட 'பாட்டு' இலக்கியங்களாகக் காணப்படுகின்றன. மேலும் ஆரிய பிராமணர்களின் வருகையால் மொழிக்கலப்பு ஏற்பட்டு சமஸ்கிருதமும் கலந்த நடையில் பாட்டு இலக்கியம் மாற்றம் கொள்கிறது. ஆகவே ஆரியர் வருகையால் சீரழிந்து கொண்டிருந்த சமூகத்தை நெறிப்படுத்துவதற்காக புராண இதிகாசக்கதைகளை உள்ளடக்கிய கண்ணசபாட்டுகள் தோன்றின. கேரளத்தில் தமிழ் அரசர்களின் ஆட்சி முற்றுப் பெற்ற நிலையில் கிராமப்புறங்களில் ஆரிய பிராமணர்கள் செல்வாக்கு தழைத்தோங்கியதால் தேவதாசிகள் வழக்கமும் நுழைந்தது. அனைத்து துறைகளிலும், துறை சார்ந்த இடங்களிலும் பிராமணர் கை ஓங்கியிருந்ததால் இலக்கிய நடையிலும் அத்துமீறிய சமஸ்கிருதத்தின் செல்வாக்கு 'மணிப்பிரவாள சம்பு' இலக்கியங்கள் உருவாகக் காரணமாயின. அந்நிலையில் மலையாளம் தனியொரு மொழியாகப் பிரியும் காலகட்டத்திலும், பிரிந்த பின்னும் சமுதாயத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் நாட்டுப்புறக் கலைவடிவாகப் பிறப்பெடுத்துள்ளன. நாட்டுப்புறக் கலைகள் கேரளத்தின் வடபகுதியிலும், தென்பகுதியிலும் அந்தந்த சமூக இனப் பண்பாடுகளையும் போர் வெற்றிகளையும், குமுறல்களையும் வாழ்வியலையும் வெளிப்படுத்தும்விதமாக வடக்கன் பாட்டு, தெக்கன் பாட்டு என இருபெரும் பிரிவுகளாக நிலைபெற்றுள்ளன. இன்று நாட்டுப்புறக் கலை வடிவில் ஏராளமான பாட்டு வடிவங்கள்

இருக்கின்றன. ஆனால் சமஸ்கிருத மொழியும், மணிப்பிரவாளத் தாக்கமும் வளர்ந்து வந்த காலகட்டத்தில் திராவிடமொழியான தமிழின் செல்வாக்கு ஏற்றம் கொண்டு தமிழ் கலந்த நடையில் 'பாட்டு' இலக்கியங்கள் தோன்றித் தனக்கென ஒரு இடத்தை தக்கவைத்துள்ளன. மலையாளம் தனியொரு மொழியாக செம்மொழிச் சிறப்பைப் பெற்றிருந்தாலும் அதன் வேர் தோன்றிய வழியை ஆராய்ந்தால் அது தமிழாகத்தான் இருக்கிறது. இதை நன்குணர்ந்த மலையாள இலக்கிய சமுதாயமும் மறுக்கவில்லை. மலையாள இலக்கிய வரலாற்றை பார்த்தோமானால் அது சங்கத் தமிழின் திணைசார்ந்த வாழ்வியலிலிருந்து தான் தொடங்குகின்றது. இதனை உணர்ந்தோர் தம்மை 'ஆதித்தமிழர்' என்று கூறவும் தயங்குவதில்லை என்பதே தமிழின் பெருமையை நிலைநாட்டுவதாகக் காணப்படுகிறது என்றால் மிகையாகாது.

References

- Chandrasekharan Nair, K.V., (2012) Leela Thilakam, Soothra Bakshyam, The State Institute of Language, Thiruvananthapuram, India.
- Purushothaman Nair, M., (2000) Pattum Manipravalam, Veenus Press Book Teppo, Koni, India.
- Shornur Karthikeyan, (1996) Mathyakala Malayalam, The State Institute of Language, Thiruvananthapuram, India.
- Varghese, V.J., Vijaya Mohanan Pillai, (1999) 500 Varuhathe Kerala Chila Arivadayalangal, National Books, Kottayam, India.
- Velayuthan Pillai, P.V., (1983) Madhyakala Malayalam, National Book Stall, Kottayam, India.
- Vishnu Namboothiri, M.V., (1995) Vadakken Pattu Kathakal Oru Padanam, Current Books, Thiruvananthapuram, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License